

Tutkimus henkisen ja hengellisen väkivallan ilmenemisestä uskonnollisessa yhteisössä

Sisällysluettelo

Johdanto.....	3
Taustatietoja.....	4
Aika seurakunnan jäsenenä.....	4
Muutosprosessi	4
Muutoksen jälkeen.....	5
Muita havaintoja	5
Yhteenveto vapaapalautteista	6
Alle 30-vuotiaat – kun olin järjestön yhteydessä (avainsanoja vapaamuotoisista kommenteista)	6
Kommentit sanasta sanaan.....	6
Yli 30-vuotiaat – kun olin järjestön yhteydessä (avainsanoja vapaamuotoisista kommenteista)	7
Kommentit sanasta sanaan.....	7
Alle 30-vuotiaat – muutosprosessin aikana (avainsanoja vapaamuotoisista kommenteista).....	10
Kommentit sanasta sanaan.....	10
Yli 30-vuotiaat – muutosprosessin aikana (avainsanoja vapaamuotoisista kommenteista)	11
Kommentit sanasta sanaan.....	11
Alle 30-vuotiaat – muutosprosessin jälkeen (avainsanoja vapaamuotoisista kommenteista).....	13
Kommentit sanasta sanaan.....	14
Yli 30-vuotiaat – muutosprosessin jälkeen (avainsanoja vapaamuotoisista kommenteista)	14

Johdanto

Viime aikoina julkisuudessa on ollut paljon keskustelua eri uskonnollisten yhdyskuntien tavasta kohdella jäseniään, jotka ovat halunneet pois yhteisöstä. Eri yhteisöillä on omat käytäntönsä suhtautua entisiin jäseniinsä, ja on herätetty kysymys, ovatko käytetyt tavat rinnastettavissa henkiseen tai hengelliseen väkivaltaan, sekä millaisia vaikutuksia niillä on ollut niiden ihmisten elämään, jotka ovat päättäneet lähteä yhteisöstä.

Asian ymmärtämiseksi toteutettiin tutkimus ja kohderyhmäksi tässä tutkimuksessa valittiin henkilöt, jotka ovat kuuluneet Jehovan todistajiin. Heidän oppinsa määrittelemä suhtautuminen entisiin jäseniinsä noudattaa varsin tiukkaa käytäntöä, jolloin entisten jäsenten kanssa ei olla tekemisissä. Heitä ei enää tervehditä, eivätkä todistaja perheenjäsenet saa olla tekemisissä sellaisten kanssa, jotka ovat jättäneet järjestön.

Tämä tutkimus on tehty, sen selvittämiseksi millaiset syyt ovat johtaneet ihmiset joko eroamaan tai muuten jäämään pois JT-järjestön yhteydestä, sekä miten pois jääneet ovat kokeneet elämänsä eron jälkeen, kun ovat joutuneet kartetuiksi. Tutkimus on toteutettu internetin välityksellä tehdyllä kyselyllä, johon henkilöt saattoivat vastata anonyymeinä ilman, että kenenkään henkilöllisyys tulisi millään tavalla julki.

Tutkimus on jaettu kolmeen eri osa-alueeseen, joista ensimmäisessä kerätään tietoa siltä ajalta, jolloin henkilö oli vielä JT-järjestön yhteydessä. Toinen osa-alue kartoittaa ajanjaksoa, jolloin henkilö irtaantui järjestöstä, eli ns. eroprosessi. Kolmannessa vaiheessa kerättiin tietoa ajanjaksosta eroprosessin jälkeen, eli tuntemuksia ajalta, kun henkilö ei ole enää mukana järjestössä.

Jokaiseen kolmen vaiheen yhteyteen henkilöllä oli mahdollisuus kirjoittaa vapaamuotoisesti omia ajatuksiaan kyseisestä tilanteesta.

Taustatietoja

- Tutkimukseen osallistui 109 henkilöä, joista miehiä oli 47 ja naisia 62.
- Vastaajien tausta JT-organisaatiossa jakautui siten, että aikanaan yli 15 vuotta mukana olleita oli 71 henkilöä ja 27 oli ollut mukana alle 15 vuotta.
- Vastaajista 11 henkilöä ilmoitti olevansa edelleenkin mukana.
- Vastaajien ikäryhmäjakauma oli sellainen, että alle 30-vuotiaita oli 30 henkilöä ja yli 30-vuotiaita oli
- Vastaajista 80% oli kasvanut joko kokonaan tai osittain JT-perheessä.
- Suurin osa pois jääneistä oli itse eronnut seurakunnasta, eli 42,6%. Noin kolmas osa pois jääneistä oli erotettu. Loppuosa poisjäämisestä oli tapahtunut joko maistraattiin jätetyn ilmoituksen kautta, tai henkilön pikkuhiljaa etäännyttyä järjestöstä.
- Kyselyyn osallistujat olivat käytännössä koko Suomen alueelta, pois lukien Ahvenanmaa, Etelä-Savo ja Kainuu.
- Eniten vastaajia oli pääkaupunkiseudulta ja Pohjois-Pohjanmaalta.

Aika seurakunnan jäsenenä

Tarkasteltaessa tilannetta, kun henkilöt olivat vielä seurakunnan yhteydessä kävi ilmi, että puolet ilmoitti uskoneensa täysin Jumalaan ja Raamattuun mukana ollessaan. Eroprosessin jälkeen 9 vastaajaa kertoi edelleen uskovan Raamatun olevan Jumalan sana, ja 30 vastaajista sanoi uskovansa edelleen Jumalaan, mutta kukaan vastaajista ei uskonut esimerkiksi JT-opetukseen 144 000:sta.

Kun edelleen tarkastellaan aikaa, jolloin henkiöt olivat vielä mukana, niin valtaosa uskoi aikanaan orjaluokan opetuksen luotettavuuteen. Samanaikaisesti heidän tarkeäksi määrittelemänsä asia 'hyväksyntä omana itsenään seurakunnassa' ei toteutunut huonosti. Samoin lähimmäisen rakkauden henkilökohtainen kokeminen jäi vajaaksi, mutta se ei ollut niin merkittävä kuin henkilökohtainen hyväksyntä.

Kenttäpalveluksen vastaajat kertoivat olleen hyvin vähämerkityksellinen ja negatiivinen kokemus. Edelleen ristiriitaa aiheuttaneiden kysymysten pohtiminen ja esittäminen tuolloin oli vastaajien mielestä tärkeämpää kuin kenttäpalvelus.

Kysyttäessä miten usein henkilö keskusteli vapaa-aikanaan muiden seurakuntalaisten kanssa raamatullisista asioista, tulokset ketovat, että se oli enemmänkin harvinaista. Samoin ajan käyttö henkilökohtaiseen tutkimiseen ja muuhun omatoimiseen toimintaan oli harvinaista. Sen sijaan henkilökohtaisia rukouksia vastaajat kertoivat esittäneensä usein.

Muutosprosessi

Kun tarkastellaan syitä, jotka johtivat eroon, kolme syytä nousee yli muiden. Merkittävimmäksi syyksi nousi opetusten ja todellisuuden välinen ristiriita. Toiseksi tärkein syy oli opetusten ja sääntöjen kokeminen ihmistekoisiksi ja kolmanneksi merkittävin oli yksilönä koettu epäoikeudenmukaisuus. Seuraavina tulivat järjestön yksilöille asettamat kohtuuttomat vaatimukset, tunne siitä, että olisi yksilönä jotenkin kelpaamaton tai huono, sekä väärinteko, joka henkilön oman omantunnon mukaan ei ollut syntiä.

Eroprosessinsa aikana vastaajat olivat kokeneet vertaistuen hyvin merkitykselliseksi osana paranemistaan. Kyselystä käy ilmi, että läheskään kaikki eivät olleet löytäneet avukseen vertaistukiverkostoa. Sen sijaan

informaation saaminen, joka vaikutti eroamiseen, oli ollut lähes kaikkien saatavilla. Sen merkitys ei ollut niin suuri kuin vertaistuen. Osa vastaajista oli joutunut hakemaan apua ammattiauttajilta, mutta sen merkitys koettiin vähäisemmäksi. Tämä selittyy osittain sillä, että ammattiauttajillekin tällaisten tilanteiden kohtaaminen on haasteellista, koska ongelman ymmärtäminen ulkopuolisille on hyvin vaikea. Tämä käy ilmi myös vapaapalautteista.

Eroprosessin vaikeudesta kertoo se, että keskimääräinen eroprosessiin kulunut aika oli noin 4 vuotta.

Muutoksen jälkeen

Kun tarkastellaan ajanjaksoa, jonka vastaajat olivat olleet jo pois järjestön yhteydestä, niin suurin osa vastaajista ilmoitti olleensa pois 6-10 vuotta, eli 35% vastaajista. Henkilöitä, jotka olivat olleet pois 11-15 vuotta oli 24% vastaajista. 5% oli ollut poissa yli 15 vuotta ja 28% oli ollut pois 0-5 vuotta. Muutama vastaajista ilmoitti olevansa edelleenkin mukana.

Vastaajat arvioivat elämänsä nykytilannetta muutoksen jälkeen laadullisesti hyväksi ja kykenevänsä puhumaan aikaisemmista kokemuksistaan kuten sairaudesta, josta on parantunut. Edelleen he kertoivat olevansa tekemisissä nykyään Jehovan Todistajien kanssa hyvin vähän (karttaminen).

Heidän mielipiteensä poisjääneihin kohdistetusta karttamiskäytännöstä oli selvä. Kukaan ei ilmaissut harkitsevansa paluuta takaisin, kun heiltä tiedusteltiin karttamiskäytännön vaikutusta aikomukseensa palata takaisin. Sen sijaan 88% vastaajista koki karttamiskäytännön henkiseksi väkivallaksi, eikä voinut hyväksyä sitä.

Noin kolmas osa vastaajista kertoi edelleenkin uskovansa Jumalaan ja noin 10% ilmoitti uskovansa Raamatun paikkansa pitävyyteen Jumalan sanana. Kukaan vastanneista ei kuitenkaan ilmaissut uskovansa todistajien opetukseen, jonka mukaan 144 000 pääsisi taivaaseen, tätä heiltä kysyttäessä. Sen sijaan lähes kaikki sanoivat uskovansa oikeudenmukaisuuteen ja rehellisyyteen perustuviin arvoihin ja uskovat voivansa itse vaikuttaa omaan onnellisuuteensa.

Yli puolet (noin 60%) vastaajista oli sitä mieltä, etteivät itse halua olla aktiivisesti vaikuttamassa muiden ihmisten ratkaisuihin kertoakseen Jehovan Todistajien opetuksista ja säännöistä. He voivat kyllä osallistua nettikeskusteluihin, mutta haluavat tehdä sen nimettöminä. Loput 40% ilmoittivat, että ovat valmiita kertomaan kokemuksistaan julkisesti ja heistä noin puolet olisivat valmiita osallistumaan asian puolesta järjestettäviin mielenosoituksiinkin. Aktiivisimmin näihin mahdollisiin tapahtumiin osallistuisivat yli 30-vuotiaat (44 henkilöä vastanneista), kun taas alle 30-vuotiaiden määrä olisi paljon pienempi (13 henkilöä vastanneista).

Muita havaintoja

Vastaajista 14% ilmoitti, ettei ole koskaan uskonut Jumalaan, vaikka ovat olleet vuosia järjestön yhteydessä.

Vastaajista 86% kertoi uskoneensa (ainakin jossain määrin) Jumalaan ja Raamattuun ollessaan Jehovan Todistajia, mutta muutoksen jälkeen ainoastaan noin 10% uskoi Raamatun olevan Jumalan sana ja noin 30% ilmoitti uskovansa Jumalan olemassa oloon.

Kaikki vastaajat, jotka oli erotettu seurakunnasta kuuluivat ikäluokkaan 31-40 vuotta. Heitä oli noin 12% koko joukosta. Ainoastaan 2 vastanneista on erotettu kuluneen 5 vuoden aikana. Sen sijaan 21 henkilöä ilmoitti itse eronneensa järjestöstä kuluneen 5 vuoden aikana.

Yhteenveto vapaapalautteista

Vapaamuotoiset palautteet on tässä julkaistu jaettuina kahteen ryhmään ikäjakauman perusteella. Ensiksi ovat mielipiteet vastaajilta, jotka kuuluivat ikäryhmään 30 vuotta tai alle ja toinen ryhmä oli yli 30-vuotiaat. Raporttiin on poimittu avainsanoja, jotka kuvailevat vastaajien tuntemuksia eri elämän vaiheissa. Tämän jälkeen raporttiin on kopioitu kaikkien antamat kommentit sanasta sanaan sellaisena, kuin ne on kirjoitettu.

Alle 30-vuotiaat – kun olin järjestön yhteydessä (avainsanoja vapaamuotoisista kommenteista)

riittämättömyyden tunne, tekopyhä, jatkuva suorittaminen, huono ihminen, tiukkapipo, syyllisyyden tunne, hyviäkin hetkiä, uskoin silti opetukseen, tietoa netistä, ahdisti, kaksinaamaisuus, kaksoiselämää, kulisseja, epäilevää sorttia, ahdisti, syyllisyyden tunnot, epämiellyttäviä kompromisseja, syrjintä, suurissa ristiriidoissa

Kommentit sanasta sanaan

- *Minulla oli jatkuva riittämättömyyden tunne ja velloin huonon omantunnon kourissa pienimmistäkin asioista, kuten esim. suutuspäissään ajatuksiin tulevista kirosanoista, joita pyysin sitten rukoilemalla anteeksi.*
- *Kun olin vielä aktiivi aloin pitämään "veljiäni" ja "sisariaani" hyvin tekopyhinä.*
- *Elämäni hallitsi jatkuva suorittaminen ja ajatus siitä että olen huono ihminen teen ja yritän kuinka paljon tahansa.*
- *Kun oli aktiivi-jt olin tiukkapipo ja noudatin Raamatun ohjeita ehdottomasti. Vaadin sitä silloin myös muilta.*
- *Elämä oli kiireistä ja suuri osa ajasta kului uskonnon ympärillä. Kuitenkin riippumatta siitä kuinka paljon tai vähän teki, ei koskaan tuntunut että se Jumalalle riittäisi. Jatkuva ja ankara syyllisyyden tunne oli läsnä. Sinänsä oli kuitenkin mielenkiintoista olla ystävien kanssa ja täytyy myöntää että hyviäkin hetkiä on ollut heidän kanssaan.*
- *Aktiivinen olin vain alaikäisenä ja kasteeni aikoihin. 16 vuotiaana aloin käymään epäsäännöllisesti kokouksissa, mutta uskoin silti opetukseen, kunnes n. 25 vuotiaana etsin tietoa netistä. Ja löysin!*
- *Minua ahdisti se, että ovella oltiin niin todistajia että mutta vapaa-aikana jotain ihan muuta...kaksinaamaisuus oli minulle kynnyksikysymys, siksi erosin, en halunnut kannattaa kyseistä toimintatapaa.*
- *Pelkäsin mennä kentälle ja inhosin sitä, kun jt:t esittivät olevansa jotain muuta kuin oikeasti olivat, kaksinaamaisia ja elivät kaksoiselämää.*
- *Seurakunnasta sain nuorena tyttönä hyväksyntää aktiivisuudella ja reippaudellani. Pystyin piilottamaan perhe-elämän kurjuuden ja muut vaikeudet ja teeskentelemään, että kaikki oli elämässäni hyvin. Uskoin kiiltokuvan olevan todellista elämäni ja uskon, että se auttoi osaltaan jaksamaan läpi alkoholin ja väkivallan täyttämän lapsuuden. Toisaalta opetuksen ja todellisuuden välillä vallitsi suuri ristiriita, joka vielä ehkä aiheutti suurempaa irtautumista omista tunteista, surusta ja masentuneisuudesta.*
- *Pidän vain kulisseja yllä.*
- *Olen aina ollut epäilevää sorttia, ja olen aina ymmärtänyt elämän matkaksi jonka aikana ei koskaan ole "valmis", vaan ihminen kehittyy hautaan asti. Vapaasta tiedonkulusta ja asioiden pohtimisesta eivät*

vain JT-ystäväni pitäneet ja nimenomaan kiinnostus vapaan tiedonvälityksen aatetta (jos nyt "aatteeksi" voi sanoa) kohtaan sai minut lopulta ottamaan selvää vaihtoehtoisista näkökulmista.

- *En ollut aito. ahdisti ja oli kovat syyllisyyden tunnot, kun ei aina toiminut niin kuin seura vaati.*
- *Jouduin tekemään epämiellyttäviä kompromisseja, joita toivon etten olisi joutunut tekemään. Onneksi mitään peruuttamatonta pahaa ei ole sen vuoksi tapahtunut. Uskoin uskonnon olevan paras elämäntapa, ja lähimpänä "totuutta", vaikka opit rakoilivatkin. Lapsena kaikki oli yksinkertaista, koska vasta aikuisena aloin saada työkaluja kokonaisuuksien ymmärtämiseen ja asioiden loogiseen yhdistelemiseen ja erottelemiseen.*
- *Olin ahdistunut kaikista kielloista ja ohjeista. En ymmärtänyt miksi syrjintä oli niin suuri, vaikka kehoitettiin veljesrakkauteen. Silti suuria kuritustoimia annettiin pienistä rikkeistä mutta suuret rikkeet painettiin villasella. Asiat olivat mielestäni suurissa ristiriidoissa keskenään joka johti siihen että otin laput pois silmiltäni ja rupesin ajattelemaan itse!*

Yli 30-vuotiaat – kun olin järjestön yhteydessä (avainsanoja vapaamuotoisista kommentteista)

epäilykset, kaksoiselämää, hallitsin manipuloinnin, lapsuus onnellinen, en ymmärtänyt, ei kiinnostanut, ehdollisen rakkauden ilmapiiri, seurakunnan tukipilareita, söi miestä, uskoin täysillä, uskoin olevani onnellinen, näyttelemistä, sisäistä ahdistusta, en ollut onnellinen, epäaitoja ihmisiä, hävetti ja nolotti, järkyttäviä "uhrauksia", olen pettynyt, kummallisuuksia järjestön opetuksissa, lapsena hauskaa – teini-iässä yhtä piinaa, todella noloa, mikään ei koskaan riittänyt, yritin miellyttää teoillani toisia, epäusko iski, en kuulu joukkoon, en koskaan ollut hyväksytty, tunsin itseni aasiksi, riittämättömyyden tunne, hyvin ahdistavaa, ei tuntunut aivan tyydyttävältä, oli pakotettua, kotona ei annettu muuta vaihtoehtoa, ilotonta ja teeskentelyä, jatkuvasti epäilyksiä, tekemään itsaria, sekosi JT- uskonnosta, uupunut, seuran vaatimuksia, yksinäistä, ahdisti, kaksoiselämää, epäilykset

Kommentit sanasta sanaan

- *Olen kasvanut todistajaperheessä ja oli aika jolloin uskoin Jumalaan ja orjaluokkaan. Murrosiässä alkoivat epäilykset, varmastikin oman homoseksuaalisuuteni huomaaminen edisti osaltaan niitä. Etenin tästä huolimatta seurakunnassa avustavaksi palvelijaksi ja vanhimmaksi. Tienraivaajana toimin yli 15 vuotta. Kävin Palvelijoiden valmennuskoulun ja toimin seurakuntamme palvelusvalvojana. Viimeiset 13 vuotta elin kaksoiselämää. Vanhimpana (esim. konventti- ja kokouspuheissa) vedin omaa linjaani. Konservatiivit eivät tykänneet. Ajattelin etten voi lähteä seurakunnasta perheeni ja sukuni takia. Minut erotettiin, kun olin 33 vuotias vuonna 2003. Se oli helpotus.*
- *En ollut tullut tietoisesti ajatelleeksi muuta vaihtoehtoa, vaikka toisaalta muistan esim. kasteelle menon (12 v) olleen varsin laskelmoitu teko. Ajattelin sen tuovan minulle lisää vapautta varsinkin, kun isälle (seurakunnan vanhin ja arvostetussa asemassa) joka oli sitä mieltä, että olen liian nuori tekemään sellaisen ratkaisun. Perustelin ratkaisun, että " se suoja uudessa koulussa" Pisteet siis minulle, hallitsin manipuloinnin!*
- *Olin JT aktiivi niin minulla ei siitä ajasta ikäviä muistoja juuri ole. Lapsuus oli onnellinen ja oli kivaa, kun oli paljon kavereita. Sanoma ei jaksanut oikein ikinä kiinnostaa, vaikka uskoinkin opetuksiin ja jumalaan ja raamattuun. Eli en oikein osannut keskittyä.*
- *En ollut koskaan omasta tahdostani aktiivi, en ymmärtänyt "asiasta" höläyksen pöläystä. Synnyin siis jt-lapseksi, perheeseen, jossa vallitsi totaalinen ehdollisen rakkauden ilmapiiri. En koskaan oppinut ulkoa yhtään ainoata raamatunkohtaa, enkä ollut mitenkään kiinnostunutkaan.*

- *Olimme perheenä varmasti hyvin "perus" todistajaperhe. Mies vanhin ja osa-aikaisena itekin silloin tällöin työn ja lasten lisäksi.. Olimme seurakunnan tukipilareita! Monille varmasti suurikin järkytys kun koko perhe on nyt eksiä.*
- *Jehovaan ei oikein saanut sitä henkilökohtaista kontaktia, mikä söi miestä. Homma ei toiminut niin kuin piti.*
- *Uskoin täysillä Jehovan todistajien oppeihin. Luin ahkerasti seuran julkaisuja ja kävin kokouksissa mielelläni. Kenttätyö oli toisinaan aika haastavaa, aina jännitti, mutta toisaalta nautin, jos pääsin puhumaan Raamatusta jollekin ovenavaajalle. Olin muutaman kerran osa-aikaisena tienraivaajana.*
- *Uskoin olevani onnellinen*
- *Elämä oli näyttelemistä ja sisäistä ahdistusta. Järjettömiä sääntöjä ja pikkutarkkaa nipottamista, preferoitiin aina lain kirjainta, eikä koskaan lain henkeä. En tiennyt miksi en ole onnellinen; syyn määrittämiseen meni yllättävän kauan. Vain hyvin harva seurakunnasta tuntui oikeasti ystävältä. Se ilmeni siinä, ettei kuulumisten vaihdon jälkeen useinkaan ollut muuta sanottavaa. Epäaitoja ihmisiä, jälkikäteen ajatellen olikohan heistäkään kovinkaan moni todella onnellinen. Kentälle en olisi halunnut koskaan, enkä ymmärtänyt mitä "etua" siinä on. Olin aina jokseenkin helpottunut, kun ihmiset eivät osoittaneet kiinnostusta, enkä täten joutunut kertomaan uskonnosta yhtään enempää. Todistajuus hävetti ja nolotti. Yritin aina viimeiseen asti olla tuomatta sitä esille, sillä nautin siitä, kun sain olla normaalin porukan normaali jäsen. En usko, että uskoin Jumalaan ja raamattuun, vaikka kylläkin uskoin uskovani.*
- *Uskoin tosi sydämeistäni ja tein järkyttäviä "uhrauksia" totuuden takia. Olen pettynyt!*
- *Olin jo ala-asteikäisenä ahkera raamatuntutkija ja luin 12-vuotiaana NWT:tä ja Aid ... -kirjaa sanakirjan avulla ja huomasin jo tuolloin tiettyjä kummallisuuksia järjestön opetuksissa. N. 15-vuotiaana aloin käyttää tutkimisessa myös KIT:iä ja se herätti entistä enemmän kysymyksiä, koska näytti siltä, että kreikankielinen teksti ei monissa kohtaa tukenut järjestön käännöstä. Lapsena kenttäpalvelus oli hauskaa, mutta teini-iässä se oli yhtä piinaa - varsinkin jos sattui jonkun koulukaverin tai ikätoverin ovelle. Silloin oli todella noloa. Muutin kotoa pois toiselle paikkakunnalle juuri ennen kuin täytin 20, enkä sen jälkeen ollut kovin aktiivi: kenttäpalvelus jäi lähes täysin ja kokouksissa kävin lähinnä silloin, kun kävin vanhempieni luona kylässä. Vanhempana sekin alkoi hiipua. Uskoin kuitenkin "U&Y orjan" opetuksiin, enkä olisi voinut kuvitellakaan, että hallintoelimessä tehdään äänestyspäätöksiä.*
- *Yritin olla hyvä ja täydellinen, mutta mikään ei koskaan riittänyt. Unohdin itseni ja yritin miellyttää teoillani toisia.*
- *Olin aito ja avoin jt. Uskoin puhtaasti ja ehdottomasti. Kun epäusko iski niin uskontokin jäi mutkan kautta.*
- *Tutkimuksessa ei otettu huomioon sitä, että seurakunta olisi ulkomailla. Oma seurakuntani oli Kaliforniassa.*
- *Tunsin aina, että en kuulu joukkoon, mutta yritin sietää tilanteen. En koskaan ollut hyväksytty JT-eliittipiireissä. En osallistunut teokraattiseen kouluun, koska olen jännittäjätyyppiä. En siis pitänyt puheita, enkä yrittänyt edetä avustavaksi palvelijaksi enkä vanhimmaksi. Se hyvä puoli JT-seurakunnassa oli, että löysin hyvän vaimon sieltä.*
- *Tunsin itseni aasiksi, joka kulkee porkkanan perässä. Tai maantienväriseksi hiireksi oravanpyörässä. Loputonta puurtamista ja riittämättömyyden tunnetta. Palkinto siirtyi sitä kauemmas, mitä ahkerammin ponnistelin.*
- *Elämä JT:na oli hyvin ahdistavaa ja kokouksissa ja kentällä oli pakko käydä - muuten et ollut hyvä JT. Olin jopa tienraivaajanakin, herranjumala, ja INHOSIN ovelta ovelle työtä !!!!! Mottohan srk:n sisällä oli, että jos et leiki meidän hiekkalaatikolla, niin me ei aleta sua (ei missään tekemisissä maailmallisten kanssa). Omassa perhepiirissäni tyyliin kaikki oli JT, ja ex-miehelleni srk ja kokoukset ja vanhimman menot olivat tärkeämpiä kuin vaimo ja lapset. KAMALAA !!!! Ja - "vierestä" 30 vuotta seuranneena, JT:t*

ryyppäivät jopa enemmän kuin maailmalliset, tosin vain aina keskenään ja "neljän seinän sisällä", baareihinhan ei saa mennä, se on väärin. Nykyisin olen tyytyväisempi, onnellisempi kuin koskaan ennen srk:ssa ollessa, nyt NAUTIN elämästäni eikä tarvitse enää näytellä ja anoa keneltäkään minkäänlaista hyväksyntää ollakseen hyvä JT.

- *Elämäni ei tuntunut aivan tyydyttävältä. Halusin olla kokosieluisempi todistaja.*
- *Kohta 2. Ilmoitettu aika Kaste - maistraattiero. Täysin toimettona 5-10v.*
- *Kaikki Jt.hen liittyvä oli pakotettua. Kotona ei annettu muuta vaihtoehtoa.*
- *Elämä oli ilotonta ja teeskentelyä, joka teki elämästä raskaan.*
- *Olen aika tasapaksu luonne joten ei suurempia ongelmia....*
- *Aktiivi JT:nä minulla oli jatkuvasti epäilyksiä esim. siitä, että ihminen lajina olisi ollut maan päällä vasta 6000 vuotta. Ja myös siitä, että jumala voisi todellakin hävittää 99,99% ihmiskunnasta Harmagedonissa. Tällaiset epäilykset tekivät uskostani turhaa ja kaikista uhrauksistani turhaa. Esim. se, etten ole käynyt armeijaa - on vaikuttanut siihen, etten ole saanut töitä nuorena miehenä. Mutta toisaalta epäilykset pelastivat minun poikani. Koska epäilin, niin neuvoin poikaani olemaan kriittinen jo lapsesta lähtien ja ajattelemaan omilla aivoillaan. Vaikka oma elämäni on kärsinyt paljon, niin poikani elämä on kunnossa ja hän on saanut kasvaa vapaasti täysi-ikäiseksi mieheksi, ja menee kohtapuoleen armeijaankin. Elämäni meni näin, mutta asiat voisivat olla pahemminkin ja koitan kiemurrella eteenpäin kaikista esteistä huolimatta. Itsaria en voi tehdä, koska poikani saattaisi järkyttyä ja elämä hänellä häiriintyä sen seurauksena. Sitä paitsi harva ihminen pystyy tekemään itsaria. En ainakaan minä ole pystynyt päättämään päiviäni, mutta veljeni pystyi - hänkin sekosi tästä JT- uskonnosta.*
- *Olin aktiivinen todistaja lähes eroamiseeni asti! Olin todella uupunut, mutta en ymmärtänyt sen johtuvan seuran vaatimuksista!*
- *Omia näkemyksiä koskevien kysymysten vastaus riippuu lapsesta asti mukana olleella paljonkin siitä, mitä ikävaihetta ajatellaan. Kahdeksanvuotiaana kenttäily saattoi vielä olla hauskaakin kun sai tuntea itsensä päteväksi, ja jossain määrin uskoin opetuksiin n. 11-vuotiaaksi. Vastasin kuitenkin kyselyyn sen mukaan, mitä ajattelin kasvettuani lapsenuuskosta ulos ja lakattuani luottamasta sekä VT-seuraan että todistajaäitiini.*
- *Olin JT-aktiivi lapsuus- ja murrosikäni asti. En kyseenalaistanut oikeastaan mitään, sillä uskoin, että minut oli kasvatettu totuuteen. Oli vaikea elää ei-todistajien seassa esimerkiksi koulussa. Mihinkään tavallisiin lapsille ja nuorille tärkeisiin rientoihin ei voinut osallistua tai ainakaan heittäytyä mukaan, tai tuli huono omatunto. Jos yhdellä sanalla kuvaisin tuntojani lapsuus- ja nuoruusaikanani, se olisi "ristiriitä".*
- *Yksinäistä aikaa, (ei tuntunut kuuluvan piireihin)*
- *Mitä muutakaan olisin voinut ...*
- *Muut ajattelivat puolestasi*
- *Ahdisti*
- *Olin lapsi, ainoa uskoni oli lapsenuuskoa, teininä sitten kaksoiselämää ja parikymppisenä lopulta pääsin kokonaan eroon.*
- *Pyyhin aina pois epäilykset siten, että ajattelin, etten voi vielä ymmärtää tätä kohtaa. Toinen menetelmä oli se, että en vain jatkanut asian pohtimista ja ajattelin, että aikanaan se selviää. Jos minua loukattiin tai minulle tehtiin muuta jäynää, niin muistin aina, että pitää antaa anteeksi ja vaikka kääntää toinen poski. Olin siis mallikelpoinen alistuja.*

- *Kun minulle tuli epäilyksiä tai kysymyksiä tai olin selkeästi eri mieltä, niin yleensä ajattelin, että en voi vielä ymmärtää tätä, tai että asia selviää minulle myöhemmin ja jätin asian pohtimisen sikseen. Jos minua loukattiin tai minulle muuten tehtiin jotain jäynää, niin ajattelin, että aina pitää antaa anteeksi ja vaikka kääntää toinen poski eli olin todella alistuva ja nöyrä, mitä aina painotettiin. Sellaisistahan tulee hyviä todistajia, kun kapinointia on toisin ajattelu ja siitähän on esimerkkinä tapaus Raamatusta, kuinka maa nielaisi kapinoitsijat.*

Alle 30-vuotiaat – muutosprosessin aikana (avainsanoja vapaamuotoisista kommenteista)

välillä ahdistaa ja surettaa, henkinen ja fyysinen pahoinvointi, vertaistukea, en pysty vieläkään luottamaan kunnolla ihmisiin, aloitin kaiken alusta, tutkimaan Internetistä, riittävästi rohkeutta jättää seurakunta, eroprosessi kesken, vapautuminen, valmis auttamaan muita, empaattinen, olen aidosti ystävä, vuosien hiipumisella, pää meni paskaksi, hitaasti toipumassa, ammattiauttajat olivat ainoita, joilta apua sai, lievittävä lääkehoito, suututti se kusetus ja hukattu elämä, vei aikaa vuosikausia, en olisi halunnut tuottaa läheisilleni pettymystä, sisareni tuella, seuraukset aiheuttivat tunnekuohuja

Kommentit sanasta sanaan

- *Edelleen käynnissä, välillä ahdistaa ja surettaa niin paljon, ettei tiedä miten ajatuksista pääsisi eroon. Henkinen ja fyysinen pahoinvointi.*
- *Muutosvaiheen alussa mietin usein palaamista järjestöön. Vasta sen jälkeen, kun sain vertaistukea aloin oikeasti toipumaan. En uskaltanut etsiä vertaistukea netistä moneen vuoteen eron jälkeen.*
- *Ei ollut niin rankka kuin kuvitella voisi, koska sain mieheni kautta uuden perheen. Toisaalta luottamukseni petettiin niin rankasti monella tasolla, että en pysty vieläkään luottamaan kunnolla ihmisiin.*
- *Eroprosessi oli lyhyt ja äkkinäinen. Aloitin kaiken alusta.*
- *Kun viimein uskaltautui tutkimaan Internetistä ja kirjastoista saatavaa materiaalia kunnolla ja vertailemaan todisteita puolesta ja vastaan, oli seurauksena uskon menetys järjestöä kohtaan, ei raamattua eikä jumalaa kohtaan, vaikka paljon niihinkin kritiikkiä kohdistui. Esitin kysymyksiä yhteensä 3 eri vanhimmalle, eikä kanssani pian enää haluttu keskustella. Käytännössä luopioleima oli annettu ja huhut liikkuiivat. Puolitoista vuotta kesti saada riittävästi rohkeutta jättää seurakunta.*
- *Vielä on eroprosessi kesken, kun en suostu vanhimmiston eteen.*
- *Vapautuminen.*
- *Oli rankinta mitä olen kokenut, mutta sen ansiosta olen nyt sellainen ihminen kuin olen...valmis auttamaan muita, empaattinen, en tuomitse suoralta kädeltä ja annan kaikkien kukkien kukkia*
- *On ollut rankin vaihe elämässäni, mutta sen ansioista olen mitä olen, annan kaikkien kukkien kukkia, en tuomitse toisia ja olen aidosti ystävä.*
- *Eroprosessini alkoi vuosien hiipumisella. Lopulta saavutin pisteen, jossa sydämeni vaati tekemään pisteen entiseen elämään. Menin suoraselkätisesti vanhinten puhutteluun, kerroin suoraan mitä ajattelin ja miten onnellinen olin ollut ilman järjestöä ympärilläni. Samalla toimitin eropaperini.*
- *Merkittävä syy, jonka vuoksi haluan ulos järjestöstä on suhtautuminen minuun nykyisessä elämäntilanteessani. Olen naimisissa "maailmallisen" kanssa ja minuun suhtaudutaan srk:ssa todella kylmästi.*
- *Pää meni ns. paskaksi jo JT-yhteisössä ollessani ja erokriisi vain pahensi tilannettani, vaikka olinkin tilanteeseen varautunut henkisesti. Nyt ollaan vasta hitaasti toipumassa. Eroprosessin aikana ammattiauttajat olivat ainoita, joilta apua sai. Heidän ajatuksensa myös saivat minut näkemään Jehovan*

todistajuuden eri näkökulmasta, tasapainoisemmasta sellaisesta. Uskonto uskontojen joukossa. Ahdistusta ja masennusta lievittävä lääkehoito on myös ollut merkittävä apu.

- *Ensin pelotti, sitten suututti se kusetus ja hukattu elämä.*
- *Eroprosessi vei aikaa vuosikausia. Koska olin viettänyt käytännössä koko elämäni JT-piireissä, oli lähteminen todella vaikeaa ("maailmallisia" ystäviä ei ollut juuri lainkaan tuossa vaiheessa). Tavallaan en myöskään olisi halunnut tuottaa läheisilleni pettymystä.*
- *Aloin aikuisena tunnistaa järjestön ihmisiin kohdistuvaa kontrollia ja hallintaa epäinhimillisin ja epäreiluin keinoin. Tunnistin myös vanhan testamentin jumalan niin vastenmieliseksi hahmoksi, että jos tuollaista jumalaa pitäisi palvoa, mieluummin kuolisin. Vertailukohtana jos joutuisin elämään yhtä vahingollisen puolison kanssa, eropaperit menisivät maistraattiin myös siltä osalta hyvin nopeasti. Huomasin, etteivät järjestön opit ja säännöt ole samoilla linjoilla oman oikeudentajuni kanssa, joten halusin erottautua tästä ihmisryhmästä.*
- *Oli tavallaan helppo. Lähdin vain omia polkujani sisareni tuella, kirjoitin erokirjeen ja allekirjoitin sen vanhimpien edessä ilmettä värähtämättä ja se oli siinä. Vasta "Seuraukset" aiheuttivat tunnekuohuja*

Yli 30-vuotiaat – muutosprosessin aikana (avainsanoja vapaamuotoisista kommentteista)

valmistautunut eroon henkisesti useiden vuosien ajan, ammattiavulla ja vertaistuellalla oli korvaamaton merkitys, uhri olin minä, apua seurakunnasta et saa, puhuin ammatti-ihmiselle - osoitti selkeästi uutta suuntaa elämälle, meni monta vuotta ennen kuin olin sinut asian kanssa, psykologit ei ymmärrä, saatu vertaistuki, saa hengittää kunnolla ja vapaasti, ilman teeskentelyä, opetuksia Internetistä, viivytin eroilmoitusta joitain kuukausia, rankka vaihe, täynnä epätietoisuutta, oma elämä täytyy luoda uudelleen, netin vertaistuki pelasti minut, kolme vuotta terapiassa, kuin menettää raajansa, tuska on fyysistä, haavat paranevat, mutta arvet jäävät, työläs prosessi, kamalan rankka ja vaikea vaihe, uuden elämän luominen itselleni - on kestänyt huomattavasti kauemmin, eikä ole täysin tehty vieläkään, laaja ystäväverkosto, eroprosessi on raskas ja kestää kauan, toivottomuuden ja ahdistuksen aika, joka kestää kauan, eroprosessi jatkuu vielä erottuani eli siitäkin on jo vuosi- eikä loppua näy, kiitos nettisivuilta löytyneet kohtalotoverit (veljesseura), 'maailmallinen' ystäväpiiri itselläni tärkein tukiverkko, apua ammattiauttajilta

Kommentit sanasta sanaan

- *Crisis of conscience kirjan lukeminen sai näkemään ihmistekoisuuden ja kaksinaamaisuuden.*
- *Opin Internetin käytön yhteydessä, että olinkin ollut lahkoon kasvatti. Ranskan ADFI tarjosi ammattikuuntelijan apua.*
- *Olin alkanut epäillä uskontojen mielekkyyttä ja kokemaan uskonnon vallankäytön välineenä. Kyse ei ollut niinkään JT:stä, vaan uskonnosta yleensä. Näin, että usko ja uskonto ovat kaksi eri asiaa ja, jos ihminen kuuluu uskontoon, hänen on hylättävä oma uskonsa ja elettävä kuten uskonto määrää. Toisaalta, aikaa on kulunut jo yli 20 vuotta, ehkä tuo kaikki ei silloin teininä ollut niin selkeää, ehkä kyse oli vaan siitä, että en uskonut ja löysin miehen, jonka luo muuttaa.*
- *Olin valmistautunut eroon henkisesti useiden vuosien ajan. Silti lopullinen niitti tuli todella nopeasti ja olinkin aika valmistautumaton. En esimerkiksi ollut kerännyt ystäväpiiriä seurakunnan ulkopuolelta lainkaan. Siitäkin huolimatta suurin tunne oli helpotus, vaikkakin entiset ystävät ja Jehovan todistaja-suku jäi pois elämästäni. Ammattiavulla ja vertaistuellalla oli korvaamaton merkitys.*
- *Viimeisen erottamiseen johtaneen 'komitean' jälkeen, tapasin erään vanhimman, joka kysyi mitä oli tapahtunut. Hän kysyi samalla, että uskoinko Jumalaan/Jehovaan. Tuo kommentti sai minut tajumaan mikä on ongelmani.*

- *Haaratoimistokomitean ja kierrosvalvojen suhtautuminen pedofiiliin haaratoimistossa tilanteessa, jossa uhri olin minä, oli suurin syy siihen että eroprosessi alkoi. Häntä ei potkittu pellolle vasta, kun tieto alkoi leviää laajemmalti ja veimme asian oikeuteen. Haaratoimistokomitean veljien yritys pitää meidät hiljaa ja täydellinen takinkääntö "nuhteettomille Jehovan Todistajille" oli viimeinen niitti.*
- *Kohdallani vaikea itse erottautua, olin muistaakseni viisi kertaa vuoden koeajalla, ennen kuin srk pakotti minut keksimään syyn erottamiseeni :D*
- *Sen opin, että kun ongelmia tulee (eikä edes itse aiheutettuja), apua seurakunnasta et saa. Onneksi kaikkein vaikeimpana hetkenä puhuin ammatti-ihmiselle, joka selkeästi osoitti uutta suuntaa elämälle. Ja samalla sanoi, että osaat hyvin jäsennellä elämää ja tulet pärjäämään hyvin. Itsellä tuntui, että pää hajoaa, koska srk väheksyi vakavaa ongelmaa perheessämme. Vähitellen sitten huomasinkin pärjääväni hyvin ilman seurakuntaa..*
- *90-luvulla sai aika lailla omassa rauhassa miettiä näitä asioita...*
- *Eroprosessi oli kohtuullisen lyhyt, mutta eron jälkeen meni monta vuotta ennen kuin olin sinut asian kanssa ja sain jt-opetukset poisopittua mielestäni.*
- *Psykologit ei ymmärrä eroprosessin / uskonnon. Olen nyt opettanut kaksi psykologia aiheesta :)*
- *Loppuviimeksi muutosvaihe oli yllättävän kivuton. Olin jo kauan tiennyt sen, että "näin ei voi jatkua", ja jossain vaiheessa aloin tietoisesti ajattelemaan asiaa ja sen ilmenemistä käytännössä. Viimein alkuun sysäsi hieman yllättävältä mutta sitäkin tärkeämmältä taholta saatu vertaistuki, pieni mutta hyvin tärkeä prosessin kannalta. Koska olin mielestäni aina, tietoisesti ja tiedostamatta, ollut ns. väärän porukan kelkassa, tuntui eropäätöksen teon jälkeen siltä, että ensimmäistä kertaa saa hengittää kunnolla ja vapaasti, ilman teeskentelyä.*
- *Vaikka olin käytännössä toimeton, niin uskoin Jehovaan ja järjestön olevan hänen puhutorvensa maan päällä, joten kun pikkuveljeni alkoi epäillä järjestön opetuksia Internetistä saatujen tietojen perusteella, kehotin häntä "odottamaan Jehovaa" uskoen että muutokset virheellisiin oppeihin kyllä vielä tulevat. Veljenikin muutti pois kotoa ja kun sitten kävin hänen luona kylässä, niin hän näytti kerran mitä oli netistä löytänyt. Ja katsottuani väitteitä ja todisteita totesin hänelle, että jos nuo ovat totta, niin huh huh. Tuo olikin varmaan se hetki, jolloin epäilyksen siemen alkoi itää kunnolla omassa mielessä. Tutkin enemmän raamattua ja hankin lisää tietoa mm. YK-kytköksestä. Jossain vaiheessa luin Orwellin 1984:n uudestaan ja tajusin kuinka järjestön sisällä "inner party" todennäköisesti toimii. Kävin vielä kokouksissa ja välillä oli vaikea pidätellä naurua lukiessani Vt:tä. Harkitsin jo eroamista, mutta viivyitin eroilmoitusta vielä joitain kuukausia.*
- *Rankka vaihe, täynnä epätietoisuutta. Ulkopuolisuuden tunne sekä "totuudessa" että "maailmassa". Oma elämä täytyy luoda uudelleen.*
- *Netin vertaistuki pelasti minut*
- *Kävin kolme vuotta terapiassa, joka tosin suurimmaksi osaksi johtui muusta kuin JT-seurakunnasta, mutta useita tunteja käsiteltiin myös JT-asioita*
- *Voisin kuvitella, että villieläin, jonka raaja on jäänyt ansarautoihin, repii itsensä siitä irti ja menettää raajansa. Sen tuska on fyysistä, järjestön jättävä menettää läheisensä ja tuntee yhtä voimakasta psyykkistä tuskaa. Haavat paranevat, mutta arvet jäävät.*
- *Työläs prosessi*
- *Kamalan rankka ja vaikea vaihe. Elämässäni kun ei ollut keitään "maailmallisia" ystäviä vaan KAIKKI niin sukulaiset kuin ns. "ystävätkin" oli JT:ia, joten apua/tukea en saanut juurikaan mistään. Jäin yksin kuin nalli kalliolle. Sukulaiset hylkäsivät, kasvatusisää ja äitiä myöten (siskot + veljet). Mutta. Tilalle olen saanut monin verroin OIKEITA ystäviä :)*

- *Omaksuin paljolti adventistisen tavan ymmärtää ja uskoa raamattuun ja raamatun Jumalaan.*
- *Eron syihin olisin voinut laittaa kohtaan Erimielisyys Raamatun tulkinnasta, mutta minua ei kiinnosta niinkään teologiset pohdinnat. (Esim JT ja helluntailaisten erimielisyydet) Syynä epäusko fundamentalistiseen Raamatuntulkintaan. Nämä olivat liian kaukana todellisuudesta (Nykytieteen havainnoista). JT ajatus, että hyväksyvät todellisen tieteen vai oliko se todistettu, jättää Brooklynille vapaat kädet torjua kaikki tieteelliset teoriat, mitkä eivät sovi fundamentalistiseen tulkintaan.*
- *Vastasin eroprosessin keston vuosina, jotka viestin järjestössä sitä tehden. Kuitenkin varsinainen eroprosessi - uuden elämän luominen itselleni - on kestänyt huomattavasti kauemmin, eikä ole täysin tehty vielääkään.*
- *Itselläni on laaja ystäväverkosto (ulkopuolisia ei Jt), joiden kanssa pystyin keskustelemaan ja käymään läpi asioita.*
- *Pitkä tie kuljettavaksi, mutta kannatti.*
- *Menossa...*
- *Eroprosessi on raskas ja kestää kauan, siinä maailmankuva ikään kuin räjähtää pieniksi pirstaleiksi, joita ihminen yrittää haalia kokoon kahuissaan siellä sirpaleiden keskellä. Se on kuin raahaisi kivireppua kuumassa autiomaassa tietäen että mitään lohtua eikä mitään keidasta ole missään. Se on toivottomuuden ja ahdistuksen aika, joka kestää kauan. Sitä voisi kuvailla hyvin sanoilla "suuri ahdistus" vaikka se onkin ihan oma terminsä jehovan todistajuudessa. Sitä kävelee apaattisena ja jatkuvasti kärsien ulkosalla, kun ei pysty oikein paikallaankaan olemaan. Se on toivottomuutta, kun kuolema pitää sittenkin hyväksyä, vaikka sitä ei voi vielä hyväksyä.*
- *Eroprosessi ennen eroamistani oli noin vuosi, mutta ajatuksia oli ollut pidempään. Eroprosessi jatkuu vielä erottuani eli siitäkin on jo vuosi- eikä loppua näy!*
- *Erooni vaikutti suuresti se, että halusin kehittää itseäni esimerkiksi opiskelemalla ja harrastamalla taidetta, mutta Vartiotornin näkemyksen mukaan pyrkimykseni oli arveluttava ellei suorastaan väärä.*
- *Yksinäisyys ajoi ulkopuolisten seuraan ja siten seurasi avioituminen ulkopuolisen kanssa josta seurasi taas erottaminen. Tämän jälkeen en saa tavata lapsenlapsiani, vaikka ei pitäisi olla mitään raamatullista syytä siihen. En käytä mitään päihkeitä, en herjaa JT:jiä, olen aviossa, vaikkakin ulkopuolisen kanssa. En vietä maailmallisia juhlapäiviä. Kaikki tämä tuntuu niin epäoikeudenmukaiselta. Silmäni ovat vasta näinä päivinä auenneet, kiitos nettisivuilta löytyneet kohtalotoverit (veljesseura).*
- *Erosin -98 löysin vertaistuen vasta n. 2000*
- *Todella raskas, olin 17-v ja karkasin myös kotoa, olin koditon ja yksinäinen*
- *'Maailmallinen' ystäväpiiri itselläni tärkein tukiverkko*
- *Erotus tuli yllätyksenä, sillä olin mielestäni tehnyt mitä piti parhaan kykyni mukaan. Olin kuitenkin "kapinoinut", sillä sanoin ettei tuo ole raamatullista jne. Minut lopulta erotettiin siten, että sanottiin, että kaikki entinen otetaan takaisin pöydälle eli mitä oli annettu anteeksi ei enää ollutkaan anteeksiannettua. Vasta erotetuksi tulon jälkeen hain apua ammattiauttajilta.*
- *Ero oli helppo. Minut erotettiin poissaolevana, eli en mennyt erottamisen tehneen komitean kokoukseen.*

Alle 30-vuotiaat – muutosprosessin jälkeen (avainsanoja vapaamuotoisista kommentaiteista)

elämäni on ollut parempaa kuin kuvitella saattaa, kerron avoimesti, mitä minulle on tapahtunut, olen onnellinen että saan olla ulkona, elämä alkoi, on aika ottaa vastuu omasta elämästä, aion opiskella, auttaa

muuta ja nauttia elämästä niin kauan kuin se kestää. motivaatio muiden vastaavan kokeneiden auttamiseen on myös suuri, elän omaa elämäni jonkun muun elämän sijasta, elämäni on helpompaa

Kommentit sanasta sanaan

- *En ole vielä kokenut aikaa muutoksen jälkeen...*
- *Olen mennyt naimisiin toisen luopion kanssa ja pelkäsin aluksi, että se aiheuttaisi sen, ettei osata menneiden olla menneitä. Kuitenkin puhumme todistajuudesta ja Jehovan todistajista noin kerran kuussa, emmekä kovin intensiivisesti. Olen yhä kiinnostunut asiasta, koska uskon että yksilöitä voitaisiin auttaa, jos asioista puhuttaisiin enemmän ja avoimesti. Myös ammattiauttajille olisin halukas kertomaan, millaista ero oli ja olisi hyvä, jos he saisivat enemmän koulutusta suljetuista yhteisöistä. Ja että hekin osaisivat ohjata ihmisiä vertaistuen pariin vaikka UUT:n kautta.*
- *Elämäni on ollut parempaa kuin kuvitella saattaa. Näen niin kirkkaasti nyt sen mädännäisyyden, mitä lahkossa on ja ainoa asia mikä harmittaa on etten lähtenyt aiemmin.*
- *Muutoksen jälkeen kerron avoimesti, mitä minulle on tapahtunut ja jt-taustastani. Olen ollut parissakin lehtihaastattelussa ja käyn säännöllisesti vertaistukitapaamisissa.*
- *Aikaa on kulunut niin vähän ettei vielä osaa paljoa sanoa. Olen onnellinen että saan olla ulkona, eikä tarvitse miettiä minkä kravatin laitan konventtiin. Nykyään olen kiinnostuneempi raamatusta ja osaan tutkia sitä paljon paremmin ja tarkemmin kuin jt-aikoina pakonomaisesti.*
- *Elämä alkoi.*
- *Henkisesti kuluttavampaa, kuin järjestöön kuuluminen on siinä roikkuminen tai "totuuteen" uskominen jollain tavalla. Eroaminen järjestöstä on itselle selvä merkki siitä, että on aika ottaa vastuu omasta elämästään, eikä jäädä odottaa jumalallista väliintuloa...*
- *Aion tehdä niitä asioita, jotka jäivät JT-aikana tekemättä. Aion opiskella, auttaa muita ja nauttia elämästä niin kauan kuin se kestää. Motivaatio muiden vastaavan kokeneiden auttamiseen on myös suuri.*
- *Muutoksen jälkeen tuntuu, että elän omaa elämäni jonkun muun elämän sijasta. Olen joutunut rakentamaan elämäkatsomukseni ja elämänfilosofiani aivan uusilta kantimilta, mutta se on ollut mahtava prosessi, jonka toivon jatkuvan vielä pitkään! Itsensä jatkuva - vaikka hidaskin - kehittäminen tuntuu paljon paremmalta kuin itsensä tukahduttaminen.*
- *Elämäni on helpompaa ja näen selvemmin miten JT-aivopesu toimii..*

Yli 30-vuotiaat – muutosprosessin jälkeen (avainsanoja vapaamuotoisista kommentteista)

Sisäinen rauha on hieno. Elämä on ihanaa. Olen saanut vapauden. Tee toisille, niin kuin itsellesi haluat tehtävän. On sinut itsensä ja menneisyytensä kanssa. Keskityn tekemään elämästä onnellista nyt ja tulevaisuudessa. Normaalielämään on sopeutunut yllättävän hyvin. Olen nyt vapaa. En koe tehneeni mitään väärää. Omatuntoni on puhdas. Nyt elämä on elämisen arvoista. Tunnen olevani jopa onnellinen. Elämä on ihanaa ja nautinnollista ilman jt:ia. Elämä on tällä hetkellä huomattavasti mielekkäämpää, kuin ennen. En tahdo päästä siitä pettymyksestä, minkä se aiheutti.

- *Sisäinen rauha on hieno tunne, kun todellisuus ei ole ristiriidassa fantasia utopian kanssa.*
- *En hyväksy ns. luopio toimintaa. Sekin on taas yksi "uskonto" jossa vaaditaan aivottomasti menemään lauman mukana ja rypemään katkeruudessa ja näin estetään vanhasta irtaantuminen ja uuden elämän aloittaminen. Toisaalta uskon, että myös todistajat voivat olla aidosti onnellisia ja minusta minulla ei ole oikeutta tuomita heitä, jotka siitä onnensa löytävät.*
- *Elämä on ihanaa! Olisi pitänyt tajuta lähteä aiemmin!*

- Oman kokemuksen voisinkin kertoa julkisesti ja mutta en lähde tuomitsemaan muita tai loukkaamaan heidän uskoaan. Arjen ongelmat on samat mutta JT elämä ei todellakaan ollut minua varten. Järjestö jossa halutaan vaieta ongelmat kuoliaaksi ei ole mielestäni tosi jumalan järjestö. Olen saanut vapauden kymmenen vuotta nuoruuden jälkeen opiskella haluamaani alaa ja olen saanut tehdä uraa haluamallani alalla. Totuus siitä että tuo touhu oli pelkkää mielen manipulointia teki minut vapaaksi ja kaikki näyttää entistä enemmän selkeämmältä ja päämäärä on selvä.
- Kaikki Jt ystävät ovat "unohtaneet" minut. Pari/kolme lähisukulaista ovat Jt:tä ja he kyllä ovat yhteydessä minuun, mutta koskaan eivät oma-aloitteisesti.
- Ajan myötä minusta on tullut ihan "tavallinen" kristitty. Elämäni ohjaava lause on tee toisille, niin kuin itsellesi haluat tehtävän.
- Mielestäni on tärkeä päästä siihen pisteeseen, jossa on sinut itsensä ja menneisyytensä kanssa. Jonkin verran pyörin irtaantumisvaiheessa luopiosivuilla ja sainkin uutta tietoa, joka vaikutti todentuntuiselta. Aktiiviluopioksi, joka jokainen päivä valistaa JT-asioista, en näe syytä ryhtyä. Olen päästänyt irti menneestä ja keskityn tekemään elämästä onnellista nyt ja tulevaisuudessa.
- Omalla kohdallani koin asian loppuun käsitellyksi sen jälkeen kun annoin lehtihaastattelun aiheesta.
- Edelliseen sen vertaa että keskustelupalstoilla lukee asuinpaikka ja koordinaatit minun luo, eli ei niin salaisesti esiinnyn.
- Itsellä oli helppo sopeutua karttamiseen mutten lapseni kohdalla toisen vanhemman puolelta
- Mitä kauemmin olen (ollut) poissa, sitä mahdottomammalta seurakuntaan palaaminen tuntuu. Oikeastaan se ei koskaan ole ollut mikään kysymykseen tuleva vaihtoehto, vaan yksi ehdottomimmista asioista nykyisessä elämässäni. En osaa sanoa/kuvitella mitä pitäisi tapahtua että edes harkitsisin takaisin menemistä. Normaalielämään on sopeutunut yllättävän hyvin, ehkä juuri siksi että aina aiemmin koki ettei sovi porukkaan, siis todistajapiireihin. Aiemmin kielletyt asiat, kuten nyt vaikkapa joulukuusen hankkiminen ja koristelu, tuottavat lähes lapsenomaista iloa. Kukaan ei enää aseta (saati tule asettamaan) sääntöjä, joiden mukaan minun tulee elää.
- Eroamisen jälkeen otin yhteyttä netin kautta entisiin Jehovan todistajiin, rekisteröidyin H2O:lle ja menin aika nopeasti ensimmäiseen tapaamiseen, minkä jälkeen olin aktiivinen kirjoittaja eri palstoilla joidenkin vuosien ajan. Nyt kun omat kipupisteet on käyty läpi, niin kirjoittelen harvemmin, mutta tartun kyllä itseäni kiinnostaviin keskusteluihin. Nykyään tulee jt-asioihin liittyviä uusia oivalluksia aika harvoin, mutta välillä sitä miettii kuinka "hulluja" oppeja heillä on, ja niihin on itekin uskonut. Ei minusta tule koskaan samanlaista kuin normiluterilainen on, mutta jt-opit eivät mielestäni myrkytä mieltäni enää millään tavalla.
- On tärkeää antaa itselleen aikaa löytää oma tiensä. Vertaistuki ja ammattiapu voi olla tarpeen erilaisista syylisyydentunteista pääsemiseksi.
- Olin tv-jutussa jossa toin esiin kantani
- Vaikka olenkin halukas kertomaan OMAN totuuteni Jehovan todistajista julkisesti, viime kädessä itse kunkin on tehtävä oma työ. Minusta se oma työ pitää tehdä JT:llä käytettävissä olevin keinoin: kenttäpalvelus, Raamatun ja kirjallisuuden tutkiminen, rukous. Olen kelvoton opettaja enkä halua käännäyttää ketään.
- Olen nyt vapaa. Pääsin irti JT-seurakunnasta kunniallisesti, koska en tehnyt mitään väärää. Erotukseen johtanut ajojahti alkoi siitä, että en karttanut omaa erotettua pikkusiskoani, ja muut JT-sukulaiset suuttuivat. En koe tehneeni mitään väärää pitäessäni yhteyttä erotettuun siskooni. Omatuntoni on puhdas.
- Surutyötä riittää, mutta nyt elämä on elämisen arvoista. Tunnen olevani jopa onnellinen.
- Elämä on ihanaa ja nautinnollista ilman jt:ia !!!!!!!!!!!!!

- *Ymmärrän, että tarvitsin uskoa Jumalaan ja perusteluja uskolleni lähinnä epävarman elämäntilanteestani johtuen. JT aikana se oli enemmän teoreettinen, mutta myöhemmin enemmän omakohtainen ja kokemusperäinen. Ymmärsin myöskin Raamatua entistä selkeämmin.*
- *Elämä on tällä hetkellä huomattavasti mielekkäämpää, kuin ennen.*
- *Muutoksen jälkeen parasta on se, kun kuoleman oppii hyväksymään osana ihmisen elämää. Se vapauttaa ihmisen paljosta turhista ihanteista, joita ikuisella ihmisellä voisi olla, mutta kuolevaisella ihmisellä ei tietenkään ole. Kun kuoleman hyväksyy ja ymmärtää sen vapauttavana asiana, niin jos haluaa, niin voi tarvittaessa uskoa itse omalla tavallaan Luojaan ja etsiä häntä. Minä yhä enemmän kylläkin olen kallistumassa siihen, että persoonallista Luoja ei ole, vaan olemme vastuussa itse elämästämme ja niin makaamme kuin petaamme. Elämää ei saisi tuhлата, kuten olen sitä tuhlanut jehovan todistajana ollessani aivan turhissa höpötyksissä. Elämäni on kärsinyt siitä, en ole onnistunut kehittämään työuraa, enkä pärjää hyvin, mutta yritän kuitenkin tehdä päätöksiä, kun sellaisia saan.*
- *En uskonut, että Jehovan Todistajuus voi olla ajatuksissa eroamisen jälkeenkin todella usein. Se oli elämäntapa, johon jouduin. En ollut edes kauaa todistaja joihinkin verrattuna, mutta en tahdo päästä siitä pettymyksestä, minkä se aiheutti. Johtunee ehkä myös siitä, että mieheni on edelleen todistaja ja tätä on ollut vaikea yhdistää.*
- *Vartiotorin kannattama sosiaalisen eristämisen rangaistus on rinnastettavissa väkivaltaan. Se tulisi kriminalisoida, ja viranomaisen tulisi voida puuttua siihen.*
- *Rankkaa kohdata JT:jiä vastaan tullessa. Olen kuin pahinkin rikollinen heille. Mutta siitä ei ehkä auta nostaa sen suurempaa metakkaa, koska se edesauttaisi heidän luuloonsa maailman vainoamisesta jonka pitäisi lisääntyä lopun aikoina. Yleisesti ottaen tunnen itseni vapautuneeksi erottamisen jälkeen, enkä sure sitä. Kadun vain sitä että en lähtenyt siitä pois aikaisemmin, kenties lapsenlapseni eivät olisi järjestössä siinä tapauksessa.*
- *Olen onnellinen mutta kaipaen sukuani.*
- *Elämä oli pitkään todella raskasta ja vaikeaa olin masentunut, yksinäinen, kokeilin kaikkea mahdollista... olin naivi, ajauduin huonoihin ihmissuhteisiin, en osannut enkä ymmärtänyt puolustaa itseäni, jossain vaiheessa halusin kuolla... nykyään koen olevani aika onnellinen, olen kristitty, käyn psykoterapiassa, minulla on ihmissuhteita, nautin pienistä asioista, minulla ja tyttärelläni on hyvä rakastava suhde, rakastan itseäni, olen aika tyytyväinen ja kiitollinen monesta asiasta.*
- *Yksinäisyys on ollut pahinta, sillä nautin yhteisöllisyydestä. Toinen lapsistani on todistaja ja on hylännyt minut enkä saa tavata lapsenlapsiani, mikä on todella raskasta. Vähitellen olen erilaisten tunteiden jälkeen alkanut seestyä ajatuksissani ja tällä hetkellä olen aika kaukana kaikista uskonnoista. Tuntuu että ne on vain ihmisen kontrollointia ja hallintaa varten. En tiedä kuitenkaan, mikä toisi samaa onnellisuutta kuin usko. Uskoa ei voi kuitenkaan pakottaa. Uskonnot ovat pilanneet monien uskon. Kai se on se myllynkivi-juttu Raamatusta.*

Yhteenveto

Tutkimuksen tuloksista voidaan havaita, miten vastaajat olivat voineet henkisesti pahoin ollessaan järjestön jäseniä. He eivät olleet sisäistäneet kaikkia esitettyjä opetuksia, mutta olivat siitä huolimatta toiminnassa mukana. Kenttäpalvelus oli hyvin monille vaikeaa ja vastenmielistä ja monet ilmaisivat, että mukana oleminen oli jatkuvaa suorittamista ja samalla riittämättömyyden tunteen kokemista. Vastauksista kävi myös ilmi, että hyvin monet lapsuudestaan saakka mukana olleet, eivät olleet koskaan voineet tehdä henkilökohtaista ratkaisua, vaan ratkaisun tekivät muut, tai omalla ratkaisulla haettiin muiden hyväksyntää.

Vastaukset kertovat, että eroprosessi oli ollut monille hyvin kivulias ja kestänyt pitkään. Useat olivat joutuneet hakemaan apua ammattiauttajilta. Vertaistuen merkitys avun lähteenä koettiin tärkeäksi, samoin kuin helpottava tunne toimiessaan omantuntonsa mukaisesti.

Koska kukaan vastanneista ei nähnyt karttamiskäytännöllä olevan mitään kannustavaa vaikutusta takaisin palaamiseensa, vaan päinvastoin se koettiin täysin kielteisenä ja yksilöitä vahingoittavana. Vastaajien

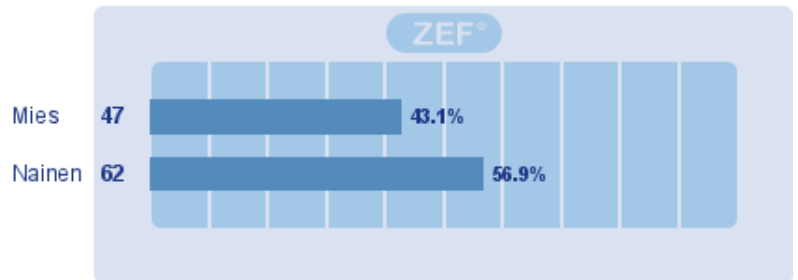
mielestä kysessä on henkinen ja hengellinen väkivalta, joka pahimmillaan aiheutti henkilöille jopa mielenterveysongelmia.

Kun henkilöt olivat lähteneet muutoksen tielle ja saaneet prosessoitua eronsa, heidän elämänsä oli pääsääntöisesti muuttunut onnellisemmaksi ja tasapainoisemmaksi. Monet vastanneista eivät halua toimia aktiivisesti toisten käännyttäjinä pois järjestöstä, vaan heille riittää, että ovat saaneet oman elämänsä tasapainoon ja löytäneet sille uuden merkityksen.

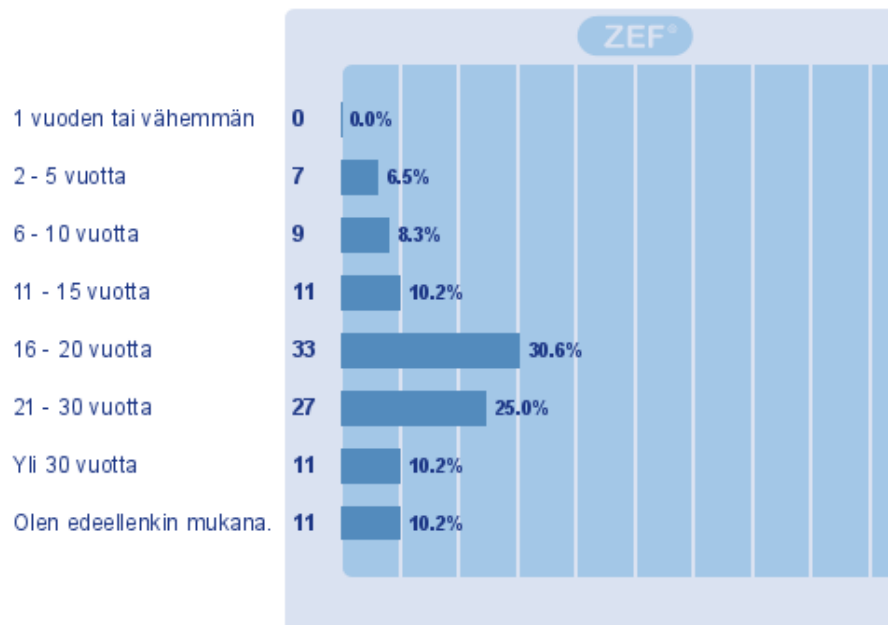
Tutkimusdata

A. 1. Taustakysymykset

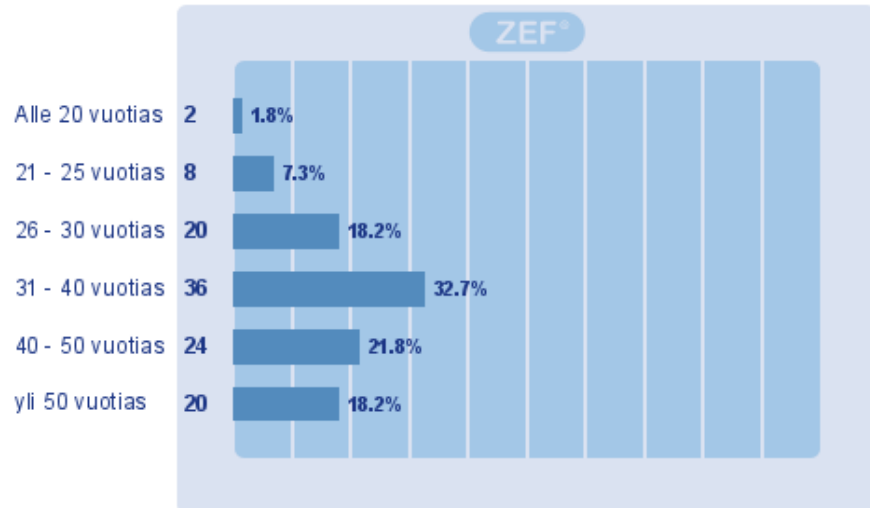
1. Sukupuoli

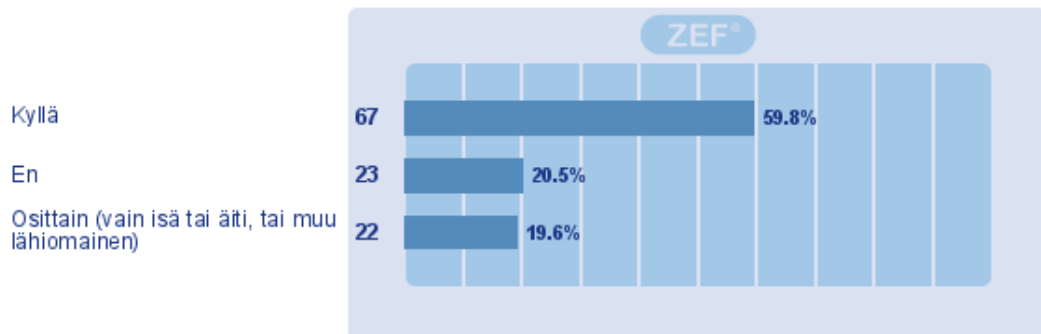
2. Kuinka kauan olit aikoinasi JT järjestön jäsen

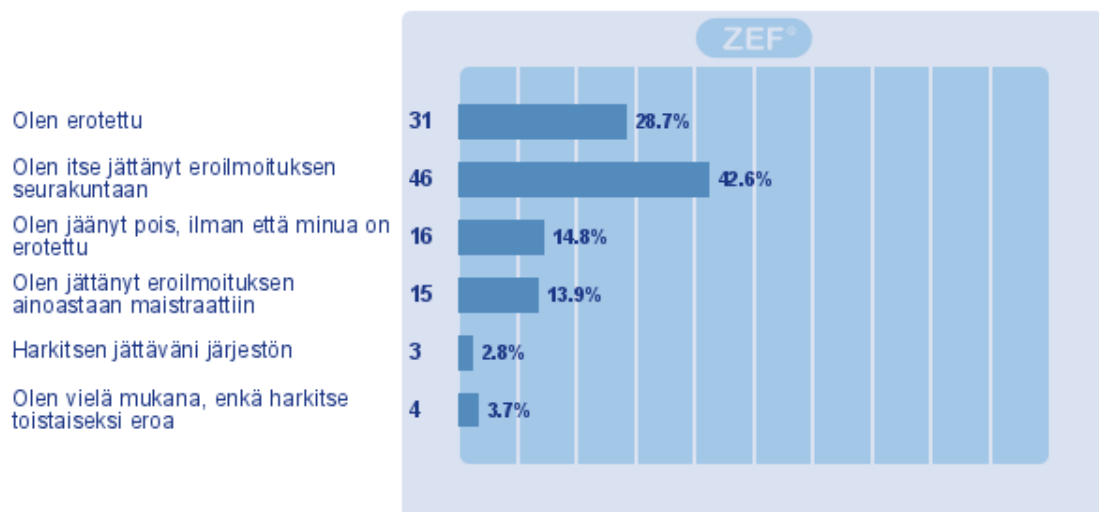
3. Ikäryhmä, olen tällä hetkellä

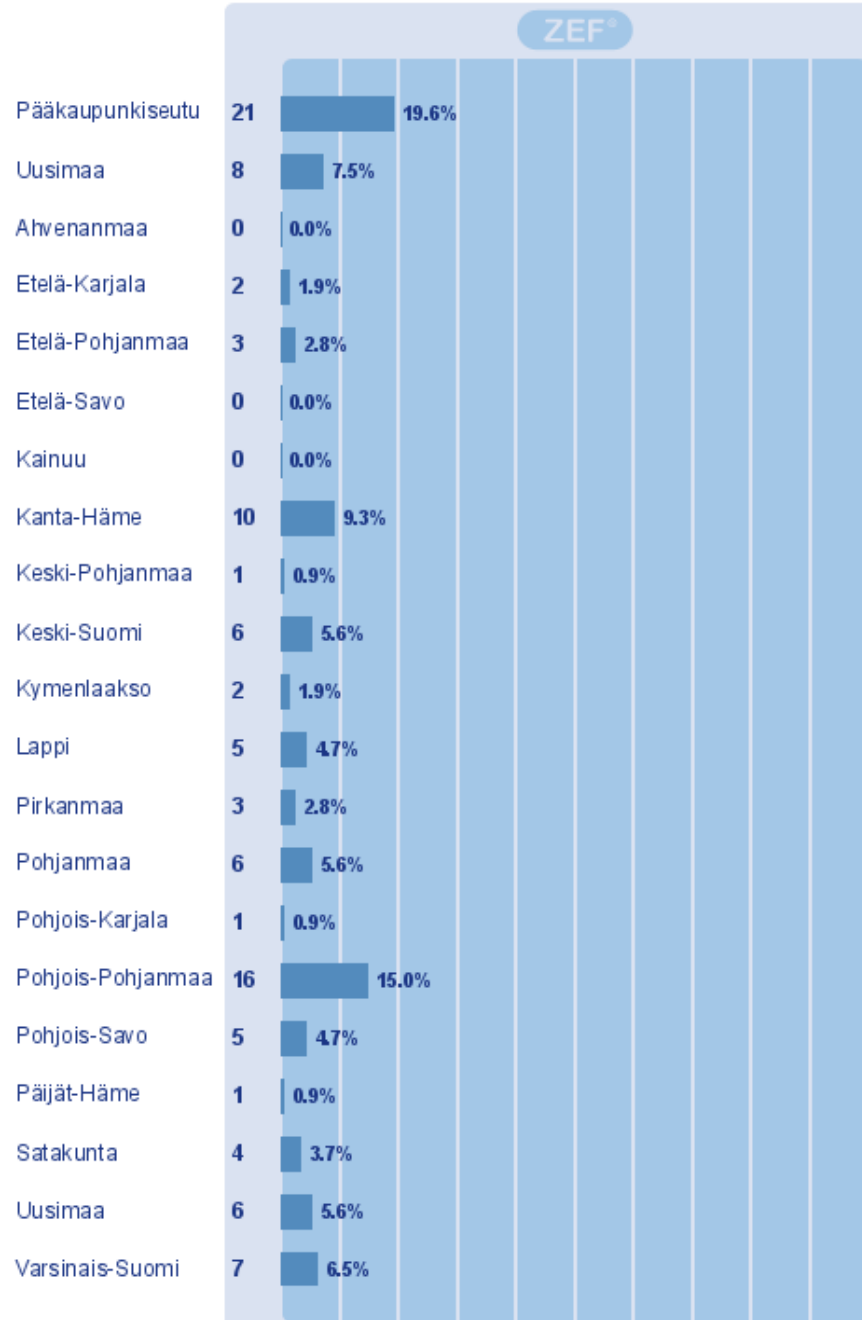
4. Olen kasvanut JT perheessä

5. Oma tilanteeni tällä hetkellä

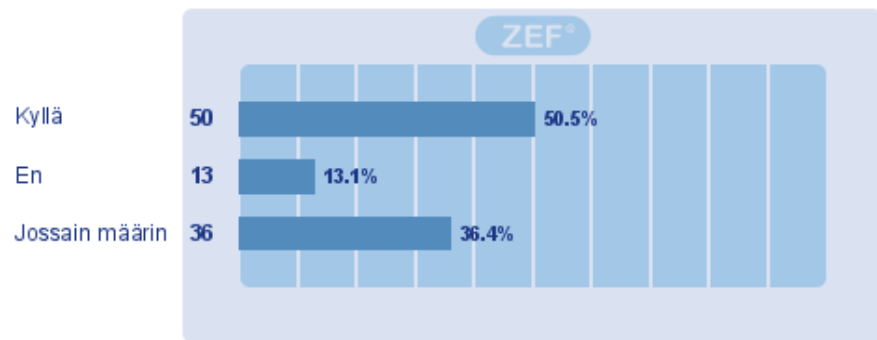

6. Entisen kotiseurakuntasi sijainti maantieteellisesti

B. 2. Aika, kun olin vielä aktiivi JT

1. Uskoin Jumalaan ja Raamattuun

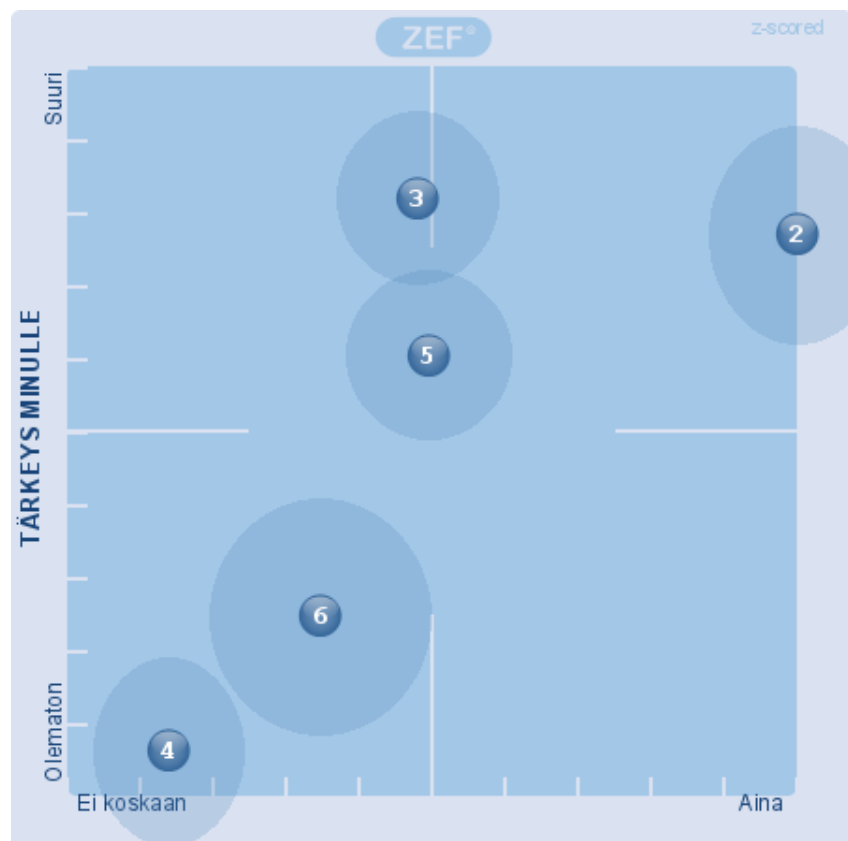
2. Uskoin orjaluokan tarjoileman opetuksen luotettavaksi (JT aikanasi)

3. Tunsin itseni hyväksytyksi seurakunnassa omana itsenäni ilman näyttölemistä.

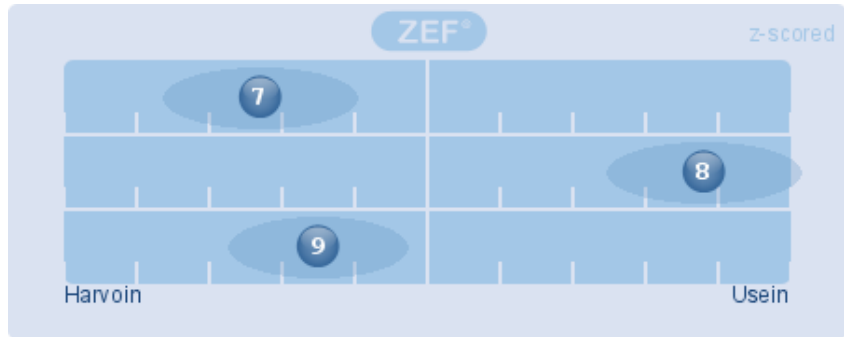
4. Nautin kenttäpalveluksesta

5. Minulle osoitettiin aitoa veljellistä rakkautta

6. Esitin jo tuolloin toisille omia näkemyksiäni tai epäileviä kysymyksiä järjestön opetuksista

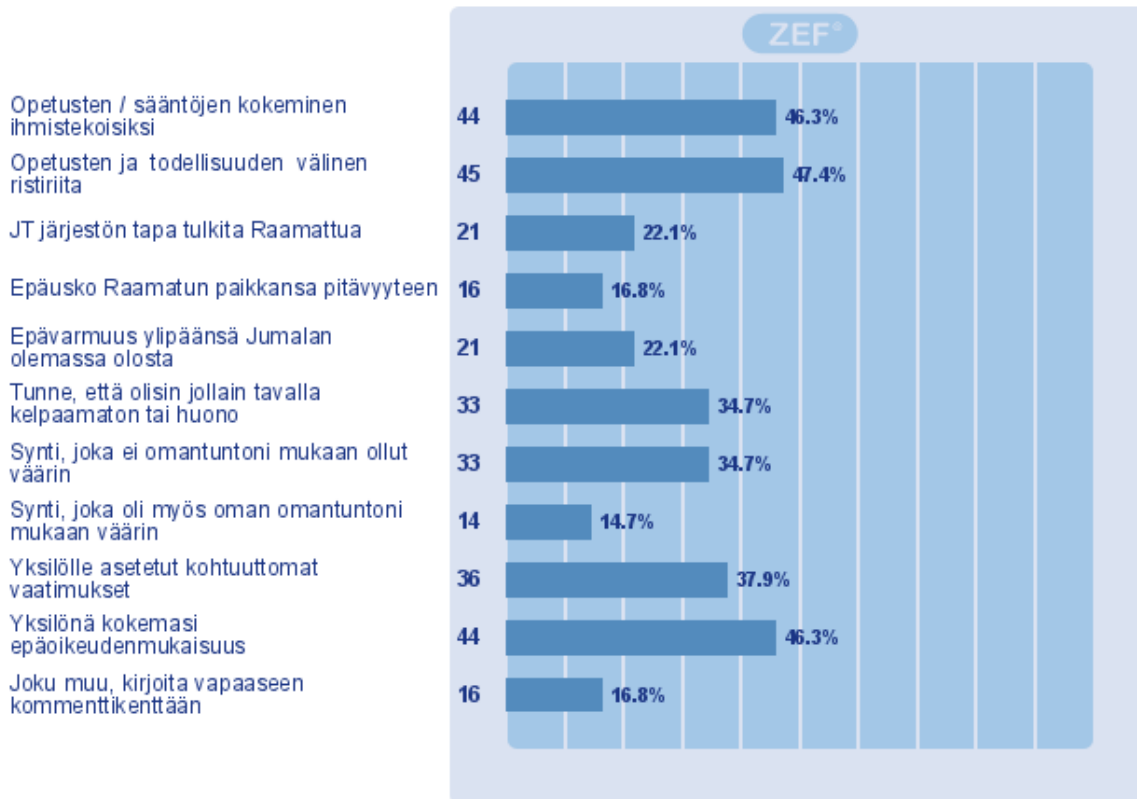
7. Keskustelin vapaa-aikanani seurakuntalaisten kanssa raamatullisista asioista.
8. Pidin henkilökohtaisia rukouksia
9. Käytin aikaa henkilökohtaiseen tutkimiseen ja muuhun omaehtoiseen toimintaan kokousten lisäksi.

C. 3. Muutosvaihe (eroprosessi)

1. Merkittävimmät syyt, jotka johtivat minut ulos järjestöstä (valitse 3-5)
Valitse alla näkyvästä listasta 3-5 tilannettasi parhaiten kuvaavaa vaihtoehtoa

1. Merkittävimmät syyt, jotka johtivat minut ulos järjestöstä (valitse 3-5)

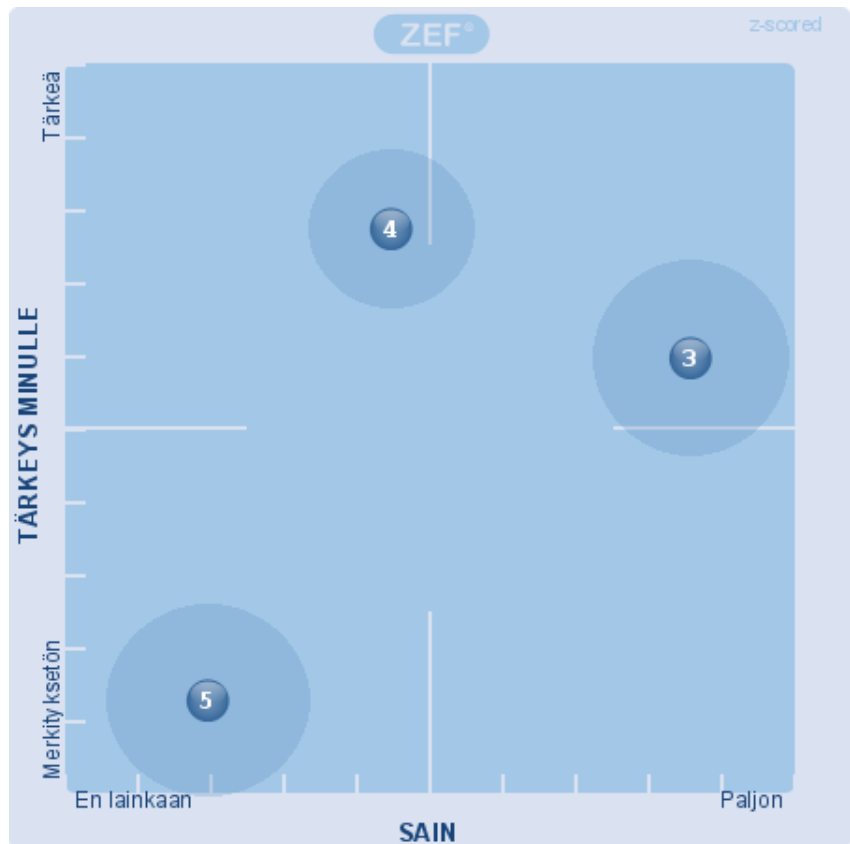
2. Miten pitkään eroprosessi kohdallasi kesti?

3. Sain tietoa JT:sta ns 'luopiomateriaalin' avulla (netistä, uutisvälineistä...)

4. Vertaistuen saaminen eroprosessin aikana

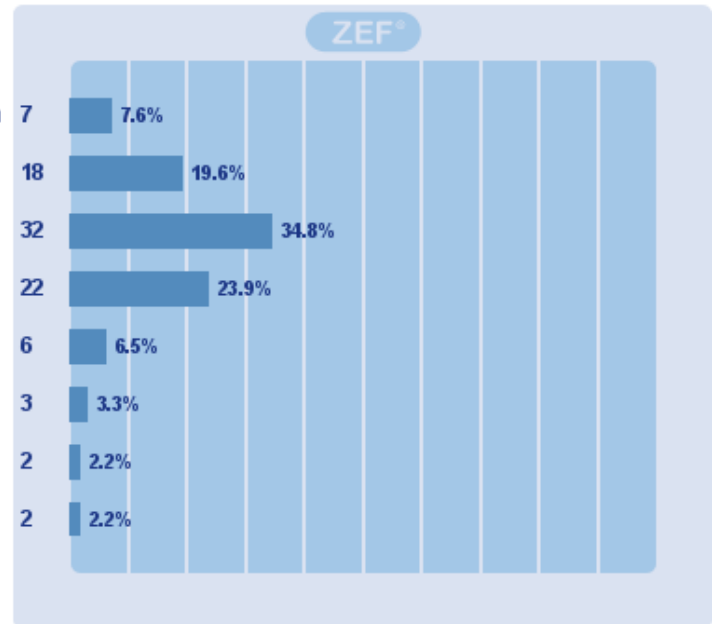
5. Ammattiauttajien apua eroprosessissa

D. 4. Muutoksen jälkeen

1. Miten pitkään olet ollut pois JT järjestöstä

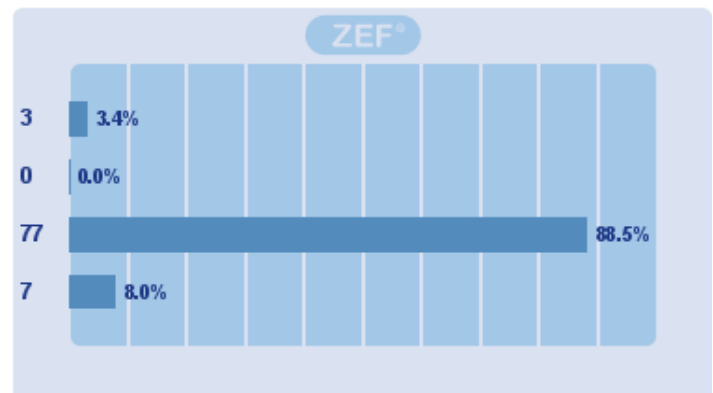
1 vuoden tai vähemmän
2 - 5 vuotta
6 -10 vuotta
11 - 15 vuotta
16 - 20 vuotta
21 - 30 vuotta
Yli 30 vuotta
Olen edelleen mukana.

2. Oma mielipiteeni karttamiskäytännöstä

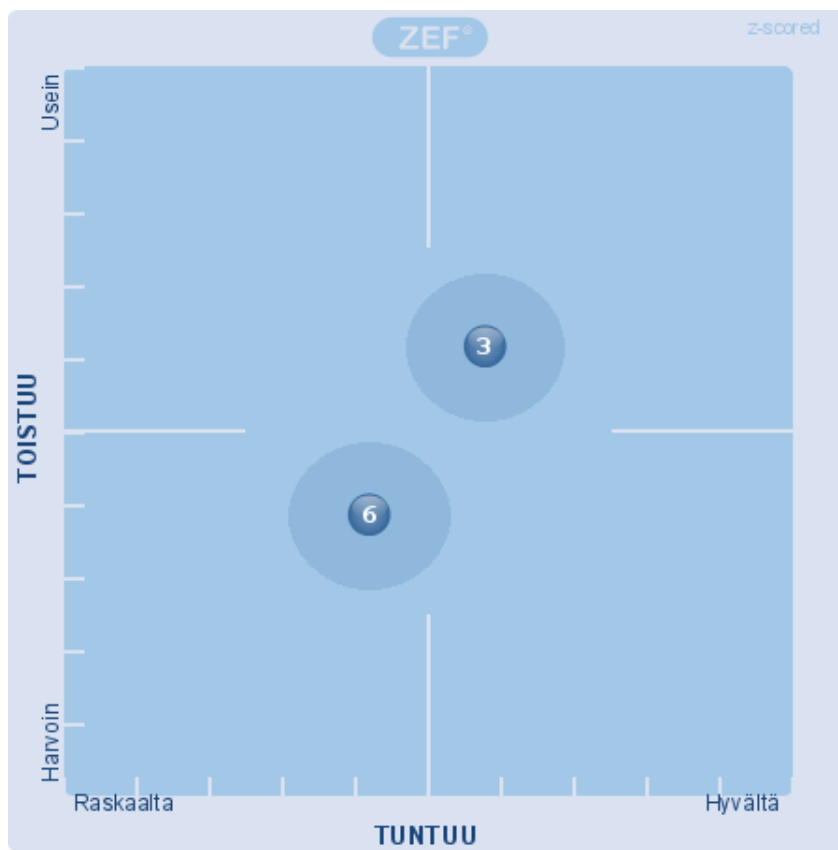
Se on järjestön ohje ja kohtaltani siihen on helppo mukautua
Karttaminen on keino, joka voi saada minut harkitsemaan paluuta takaisin
Karttamiskäytäntö on mielestäni henkistä väkivaltaa, enkä hyväksy...
Alistun karttamiseen, enkä koskaan tee itse keskustelualoitetta tavatassani...

2. Oma mielipiteeni karttamiskäytännöstä

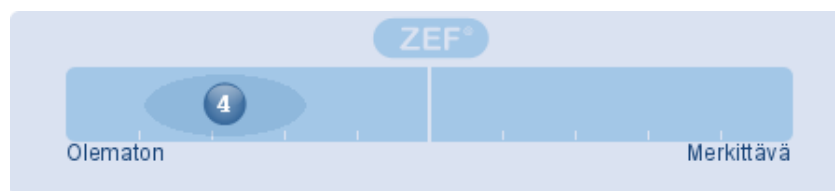

3. Arvio elämäsi laatua tällä hetkellä

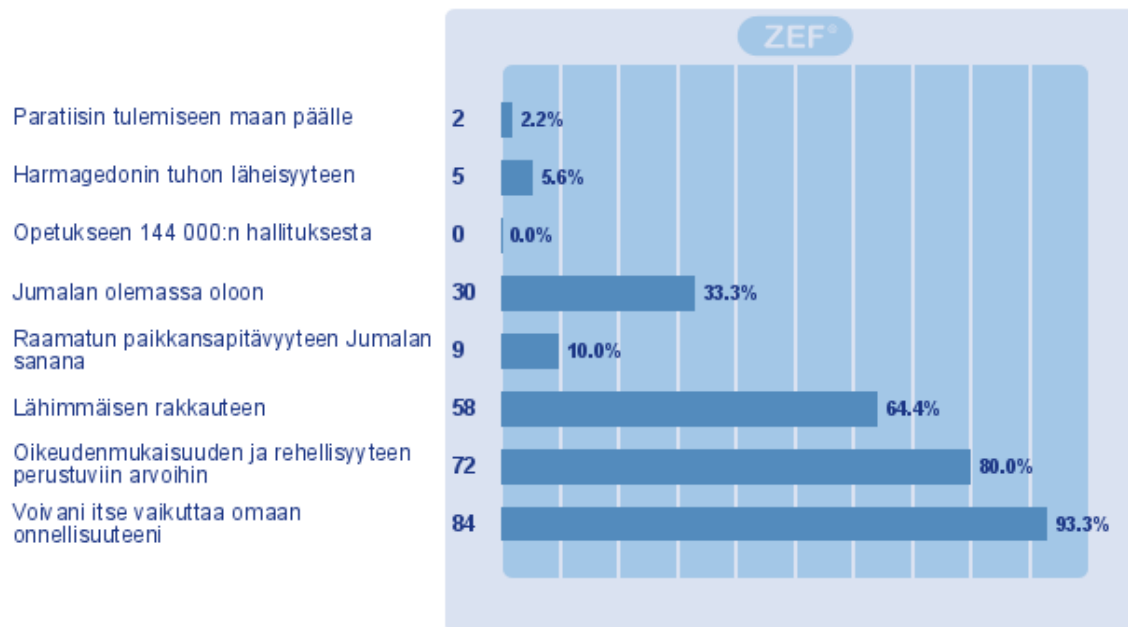
6. Keskustelen vapaasti JT-taustastani, kuten parantuneesta sairaudesta

4. Kanssakäymisen määrä nykyään JT-jäsenten kanssa

5. Uskon kuitenkin

7. Autan muitakin ymmärtämään totuuden JT:stä

7. Autan muitakin ymmärtämään totuuden JT:stä

